

Kdo jsme...

(bohoslužby v Javorníku v neděli 16. 6. 2019 – Světlana Greplová)

1.čtení: J 3,1-21

Hlavní čtení: Ex 19,5-6a + 1.Pt 2,9-11

Bratři a sestry, milí přátelé,

snad každý z nás si někdy připadá zbytečný, bezcenný nebo aspoň méněcenný. Když nikdo nereaguje na naše potřeby, na to, co si přejeme nebo když si nás nikdo nevybere do hry, ke spolupráci, na dovolenou... Zkrátka někdy si můžeme připadat tak trošku průhlední.

Ustát tlak doby také není jednoduché. Z každého časopisu, z každé obrazovky na nás hledí dokonalí lidé s dokonalou tváří, tělem i kariérou... Od čeho se odvíjí naše hodnota? Je důležité, kým jsem a za co mě pokládají druzí? Jak se s tím vyrovnat, aby se člověk nemusel dívat sám na sebe skrz prsty? Někdy je problém v tom, že se srovnáváme s druhými lidmi. A ať z tohoto srovnání vyjdou lépe či hůře než druzí, vede to jen k pohrdání. Buď pohrdnu sebou nebo tím druhým. Ale co o nás říká Bůh? Jak nás Bůh vidí?

V tom oddíle z druhé epištoly Petrovy čteme, že Bůh si nás vybral. Bůh si nás vyvolil. Ano, s ostychem a s rozpaky čteme, co nám Petr vzkazuje: „*Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu...*“ To je nádherné tvrzení, úžasná výsada, VIP pozice. Už Izrael dostal podobné zaslíbení. Ale byla tam podmínka: „*Budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete...*“ Tady Petr píše: „*Vy jste...*“ Vy jste, protože Kristus tu smlouvu naplnil za vás.

„*Jste rod vyvolený*“. Vyvolený k životu. K životu s Bohem. Protože bůh tak miloval svět. Protože Bůh dal svého Syna, abychom se my mohli narodit znovu. Abychom se mohli narodit z vody a z Ducha. A všichni, kdo se narodili z Ducha patří do té Boží rodiny, k tomu vyvolenému rodu.

„*Jste královské kněžstvo*“. Jsme kněžími samotného Boha! Smíme přestupovat před jeho trůn a přinášet mu oběť rtů, oběť díků, oběť chval... Smíme se setkávat s Bohem a přinášet ho druhým lidem. Smíme druhým přinášet Boží slovo, Boží soudy. A nemusíme už podléhat lidským soudům. Smíme se na věci a na lidi dívat Božíma očima, očima milosrdného soucitu a lásky a slitování.

„*Jste národ svatý*“. Oddělený, oddělený pro Boha. Oddělený od ostatního světa, odlišný od všech ostatních lidských společenství. Smíme sloužit Bohu, a ne lidem. Ne svým choutkám, ale Boží vůli.

„*Jste lid náležející Bohu*“, jsme jeho vlastnictví. On za nás zaplatil výkupné. Nejsme sami svoji, patříme Pánu v životě i ve smrti, v radosti i v trápení. Ať se děje cokoliv jsme Boží děti a Bohu na nás skutečně záleží.

„*Jsme rod vyvolený*“... Narodili jsme se do Božího království. Ale nečekáme někdy spíš, že Bůh bude servisovat naše království? Že nám bude plnit vaše přání a naplňovat naše představy a potřeby?

„*Jsme královské kněžstvo*“... Ale skutečně Bohu předkládáme lidské prosby, přímlyvy za druhé lidi a opačným směrem tlumočíme Boží vůli, Boží poselství? Anebo máme svých starostí dost a o druhé nemáme čas se příliš zajímat?

„*Jsme národ svatý*“... Ale nemáme někdy raději chuť splynout s okolím, moc nevykukovat, moc nevyčínat? Lidem se spíš podbízet, než je upozorňovat na to, že Bůh si věci přeje jinak? Nevynášíme někdy výroky poplatné době, místo aby zněl náš prorocký hlas?

„*Jsme lid náležející Bohu*“... Ale nechováme se někdy, jako bychom byli sami svoji, jako bychom patřili sami sobě a mohli si žít podle své vůle, podle svých představ a přání?

Ještě mnoho znepokojujících otázek bychom si mohli položit. Ale kéž nás povzbudí: Kristus nás nechce bezhříšné, spravedlivé a dokonalé. Kristus nás chce mít pravdivé. Pravdivé ve vztahu k němu, pravdivé ve vztazích mezi sebou, pravdivé doma v rodině božích dětí, ve sboru. Nemáme jen nahodit nějaký slušivý křesťanský outfit, abychom před druhými vypadali. Nemáme se chovat, či dokonce tvářit, jako rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid náležející Bohu. My jsme rod vyvolený, protože náš Pán je Boží vyvolený. Jsme královské kněžstvo, protože Kristus je tím pravým Králem a Knězem. Jsme svatý národ, protože Pán, kterému patříme, je svatý...

A toto platí pro každého, kdo přijal tu úžasnou Boží nabídku. Kdo přijal, že Kristus byl vyvýšen na kříži, aby svou smrtí smazal všechny naše viny a dluhy a daroval nám věčný život. Platí pro každého,

kdo žije v důvěrném vztahu se svým Pánem. Kdo hned ráno spěchá začít nový den v rozhovoru s ním a končí jej, až večer uléhá.

To jsou ti, kdo byli povoláni ze tmy hříchu a bídy do podivuhodného světla Boží lásky, čistoty a svatosti. A v tomto světle smíme žít ne proto, že bychom to sami dokázali, ale proto, že se necháváme proměňovat Duchem svatým. I když mnozí bychom měli nosit tričko s nápisem: mějte se mnou trpělivost, Pán Bůh se mnou ještě neskončil práci! (Takový návrh padl kdysi dávno na nějakém mládežnickém setkání a myslím, že vůbec není špatný.)

I když nejsme dokonalí, ale jsme pravdiví, smíme a máme druhým lidem dosvědčovat úžasné věci, které s námi Bůh dělá. Ano, kdysi jsme nebyli nic, byli jsme rozptýlené nuly. Ale teď, teď jsme Boží lid! Protože Bůh se nad námi smiloval. Proto tu na světě vlastně jsme: Abychom předně svým životem ale i slovy dosvědčovali, že se nás Bůh zmocnil, že nás povolal, proměnil a obdařil dary své milosti. Aby- chom vše, co jsme o Bohu poznali a od něj se naučili, předávali dál.

Ale abychom opravdu dobře porozuměli tomuto textu, musíme se ještě podívat na širší souvislosti. A také na to, komu byl tento dopis původně adresován. „*Milovaní, v tomto světě jste cizinci bez domovského práva*“, čteme v 11. verši. A oni skutečně byli! Jako křesťané se odmítali účastnit státních náboženských slavností a obětovat modlám. Takže byli podezříváni z bezbožnosti. Neměli podíl na společenském dění. Byli pokládáni za divné, a tedy i podezřelé. Leccos se na ně svádělo. I to, co nebyla pravda. A právě těmto lidem, kteří měli tak omezená občanská práva Petr píše: ano, v tomto světě jste cizinci, ale vám patří ta kněžská důstojnost. Protože tu jste na místě jediného pravého Boha. Lidé se na vás budou dívat skrz prsty. Budou na vás svádět kdeco. Vždyť i Ježíš tím, jaký byl a kým byl, v některých lidech vyvolával hněv a rozhořčení. Vy tu máte velký úkol. A pro ten úkol vás Bůh vybavil tou největší důstojností, jakou si můžete představit.

Nejspíš se lidé i na nás budou dívat skrz prsty. Ale i nás Bůh vybavil tou největší důstojností. Bůh nás nazývá tak vznešenými přívlastky! A my? My trpíme komplexy méněcennosti. Stydíme se vyrukovat se zvěstí evangelia, krčíme se před lidmi, kteří nám dávají najevo pohrdání... A přitom jsme obdařeni mocí Ducha svatého, abychom zvěstovali Boží mocné skutky! Není naše nízké mínění o sobě i nízkým mínění o Bohu? Kéž nám Pán dá, abychom si uvědomili, jak nás on sám vidí, jaké nás chce tady na zemi mít. Jestliže jsme narozeni z Boha, pak se nemusíme krčit a chodit při zdi. Nemusíme se bát. Dokonce se nemusíme bát říkat evangelium docela prostě, tak, jak to dovedeme. Jestliže budeme věřit, že je to Boží moc a Boží moudrost, pak to bude působit.

Hospodin vyvolil svůj lid, aby byl o něm svědectvím. „*Abyste hlásali mocné skutky toho, kdo vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla.*“ Kdo přijme to bytí v Božím lidu, kdo se spolehne na Boží milost a požehnání, kdo nežije v poutech hříchu ale ve svobodě Kristovy milosti, kdo to všechno přijímá jako to největší, nejpodstatnější, nejradostnější, co ho v životě mohlo potkat, ten nemůže a nebude mlčet. Ten ty Boží skutky, to, co pro člověka Bůh v Kristu vykonal, bude rozhlašovat, až ho bude bolet pusa i nohy, ruce i srdce. Stane se nástrojem Božího slitování, Božího soucitu. Protože to Boží slitování, ten Boží soucit, to Boží milosrdenství v Kristu přijal a žije z něho. A bude živou směrovkou, nabídkou a doporučením všem lidem kolem.

Modlitba po kázání: Nebeský Otče, děkujeme, že Ty jsi nás vyvolil – i když my si někdy připadáme bezvýznamní, pro Tebe máme velikou cenu. Pane Ježíši, děkujeme, že Ty, pravý Král a Kněz, jsi za nás zaplatil svým životem. Duchu svatý, proměňuj nás, ať jsme vděční. A ať jsme tou živou nabídkou, doporučením a směrovkou, která ukazuje k tobě všem lidem kolem nás.

Amen